

PÁLL LAJOS

VILÁGOS UTÁN

Elvillámlott augusztus már,
aki elment, nem tért vissza,
ki itt maradt békeességben,
borát, ha van, még kiissza,
— tengődjön, vagy merre menjen?
Lándzsa ellen? puska ellen?
nehezebb a napot túrni,
— remény fölszáll, aranymadár,
fészke nincs mit megkerülni,
(ki merne most szállást adni)
kósza hír a sáros úton,
Arad után Észak-útja,
kard élét a törökbúza
béke-ködben tövig hajtja,
— dérre virrad a Küküllő.

ZIRKULI PÉTER

EGY VERS KÖRÜLMÉNYEI

hogy verset kívánt, egy történet
elemeit keresgélte, melyek közül egy
padlásszoba csöpögő vízcsapja, egy diákkaszárnya
DDT illatú lópokróca, valamint egy földreterült
matrac, váltakozva csikorgó tábori ággyal,
voltak lényegesebbek a csöndnél, mely azért
mégis mindenképp felett való volt akkoron is,
ám vele mégsem lehet takarózni, csak
álldogálni benne, már nem is nyüszítve,
hisz megíratott immár évezredek óta,
hogy a költő hasztalan vonít, s a kínok
sem ragyognak, csak elkeverednek a vízcsap
csöpögésével, DDT illatával (s ezt külön
hangsúlyozom itten: illatával, hasonlításképpen
a többi szaghoz)

pedig hát ki ír manapság történetet,
hiszen alulírott is, miként P.,
látni tömény sorokba párolva szerette azt,
ami mégiscsak hétfő, kedd, szerda, csütörtök,
ésatöbbi, ésatöbbi, és hol lett volna ott lakható

virág-liget, tündéri táj e huszonnégyórák
ketrecében, amiről P., arról a régi történetről,
verset írt, ama régeltűnt elemeit keresgélve
a hársfaillatú délutánban, még frissen érezve
asszonya itt-surrogó combjait órával előbbi
derekán, szürcsölve kávé, téve azt időről
időre Kant legvaskosabb kritikájára,
így alliteráltatván, csöndítvén össze mindent,
miként mives szonettben, szeretkezésnyi életében,
közép- s keleteurópai idő szerint

BOGDÁN LÁSZLÓ

MONDD

mond végülis milyen lennék
ha mindent elérnék amire csak várok
tízéves magam póni lovon lesné
hogy ötvenesztendősnak vágyják a leányok
minden enyém lenne amit csak kívánok
a révay nagylexikon az alpokon a hó
egy két éposz mert persze költő lennék
s minden mi szem száj ingere — mi jó
s feleségem mert akkor ő is lenne
s elégedett lenne nem mással velem
csillagokat választanék dísznek a hajába
és nyaralni se menne nélkülem
de ez mind ábránd s mind ilyen naiv
époszom sincs se hitvesem csak lázam
költőnek is csak azok tartanak
kik hű társuknak hisznek az árulásban
mert önmagunkat áruljuk hercegem
a század közönyös a század siet
és a mi vérünk senkinek se kell
hát költők vagyunk amíg még lehet
mert a mi vérünk senkinek se kell
ez minden bajunk a század siet
harmincnolc kettő a láz fintorog
homlokom mögött egy lapályos kiet-
len rét van angyalok labdázna ottan
gyere te is és teljesülni fog
amit csak akarsz gyere játssz velünk
hívna ígérnek amit csak akarsz
s hogy nem megyek ez rejtélyes tudom
s hogy modern legyek én is hercegem
mert azok akarunk lenni mindenáron
be is fejezem így rejtélyesen